

The background of the cover is a light cream color with a subtle paper-like texture. It is decorated with several watercolor-style floral illustrations. In the top right corner, there is a large, detailed rose in shades of light pink and peach. In the center, a large, rounded cluster of hydrangea flowers in soft pink and white tones is the focal point. To the right of the hydrangeas, there are several green leaves and small, unopened flower buds on thin stems. At the bottom, there are more scattered floral elements, including a small pink rose and various green leaves.

Potopené
lodě

TAMI FISCHER

ROMÁN

*Potopené
lode*

Original Title: Sinking Ships

Copyright © 2019 by Knauer Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Štěpánka Syrová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3301-9 (pdf)

TAMI FISCHER

*Potopené
lode*

přeložila Štěpánka Syrová

Pro Vicci a Annu

Playlist

The One * **Jorja Smith**

She Loves Control * **Camila Cabello**

Purple Yellow Red and Blue * **Portugal. The Man**

Psycho * **Lauren Aquilina**

breathin * **Ariana Grande**

No Te Pertenece * **Noel Schajris**

Safari * **J Balvin, Pharrell Williams, BIA, Sky**

If Looks Could Kill * **Lauren Aquilina**

Wet Dreamz * **J. Cole**

Between My Teeth * **Orla Gartland**

Gold (Stupid Love) * **Excision, ILLENIUM, Shallows**

Good For You * **Selena Gomez, A\$AP Rocky**

If This Is Love * **Xavier Omär**

I Go Crazy (Acoustic) * **Orla Gartland**

No One Can Save You * **Elle King**

Warrior * **Demi Lovato**

Something About You * **Majid Jordan**

Tadow * **Masego, FKJ**

No Me Doy Por Vencido * **Luis Fonsi**

Speculate * **Xavier Omär**

Learn From Each Other * **Majid Jordan**

PROLOG

Už jako dítě jsem věděla, jak jednou zemřu.

Opakovaně se mi o tom zdálo dokonce ještě v pubertě. Občas, když jsem se cítila obzvlášť osamocená, se mi ta noční můra vracela i později, jako by mi milý pánbůh chtěl připomínat, že nejsem nezranitelná. Že existuje ten obrovský strach, který mě kdykoli může dostat do kolen. Bylo to, jako když člověk ví, že se blíží bouřka: Ve vzduchu je cítit nebezpečí a člověku se naježí všechny chloupky na zátylku. Je jasné, že temná mračna každou chvílí nevydrží tlak a napětí se vybijí v oslňujících blescích. Člověk to vnímá dřív, než k tomu dojde.

Stejná jistota mě naplňovala, když mě přepadla moje noční můra. Neumírala jsem v ní snadno. Nejdřív mi bylo chladno. Tak chladno, až mi znehybněly končetiny. Bezmocně jsem sebou zmítala, ale ničeho se nemohla chytnout. Křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Docházel mi kyslík v plicích. Voda mi tekla do uší, do nosu i do pusy. Ledová a neúprosná voda mě po vdechnutí páčila v plicích jako tekutý oheň. Nezáleželo na tom, kolik sil jsem měla a jak moc jsem se snažila, neměla jsem nejmenší šanci. Voda mě spolkla a stáhla do nekonečné temné hlubiny.

Cítila jsem to v kostech, byla jsem si jistá.

Už jako dítě jsem věděla, jak jednoho dne zemřu. Byla to stejná jistota jako s bouřkou.

Jednoho dne se utopím.

Kapitola 1

CARLA

Mobil v kapse mých kalhot znovu zavibroval. S vypětím všech sil jsem se snažila ho ignorovat a soustředit se na profesora, který už hodinu udržoval posluchárnu v napětí rozličnými marketingovými strategiemi. Moje poznámky byly už od začátku neuspořádané a nesouvislé, takže jsem po půl hodině přestala zapisovat. Jako naschvál jsem si zrovna dneska zapomněla laptop doma. Oskar, jeden z mých brášeků, ráno zaspal a ujel mu školní autobus, takže jsem ho musela dovézt do školy autem. Ráno bylo tak zmatené, že laptop bohužel cestu do mého auta nenašel. Ztraceně. Přednáška z marketingu sice za dvacet minut skončí, ale každá minuta se vlekla jako hodina. Neměla jsem ani páru, o čem vlastně profesor MacKenzie mluví. Navíc ten starý vyhublý pán huhňal, jako by si zapomněl vzít zubní protězu.

Mobil v kapse mi zase zavibroval, potichu jsem zanádalá, než jsem ho vylovila z kapsy a pod lavicí si přečetla nové zprávy.

Oskar: *Carlo!!! Mateo mě zmlátil a sebral mi gameboy!!*

Oskar: *Kdy přijdeš domů? Mateo snědl všechny zbytky večeře!*

Alma: *Hola, Mariposa! Můžeš zítra pomoci v salónu? Mariin syn je nemocný a nakazil ji.*

Oskar: *Carlo!!! Mateo tady má zase kamarády a kouří v bytě!*

Mateo: *Dáš mi deset dolarů?*

Vynervovaně jsem zasténala.

Zjevně o něco hlasitěji, než jsem zamýšlela, protože se několik hlav otočilo směrem ke mně.

Snažila jsem se být co nejméně nápadná a rozmrzele položila hlavu na lavici. Jak to, že moji malí bráchové spolu nezvládnou vyjít ani jedno jediné odpoledne? A Mateo si zase pozval domů ty zpropadené kamarády! *Mierda*. Až se mi dostane pod ruce, něco uvidí.

Nenápadně jsem pod lavicí ťukala zprávy tetě Almě a klukům a potom schovala mobil zpátky do kapsy.

„Nudím vás, slečno?“

Vyděšeně jsem zvedla hlavu a podívala se na profesora MacKenzieho, který na mě nepřívětivě hleděl, stejně jako zbytek posluchárny.

Zaťala jsem zuby. „Ne, pane. Samozřejmě ne, naopak.“

„Jaké je vaše ctěné jméno?“

„Carla Santosová, pane.“

Starý pán se na mě chladně usmál. „Jestli se nemýlím, strávila jste celou přednášku na mobilu, že, slečno Santosová? Určitě pro vás nebude problém napsat do příštího pátku kratší seminární práci o operativním marketingu. Deset stran bude stačit.“

Donutila jsem se nenadávat a místo toho zatnula pěsti. Bylo to už potřetí v tomhle semestru, co jsem od nějakého docenta dostala takovou nakládačku. Proto jsem nic nenamítala, zhluboka se nadechla a civěla na lavici tak dlouho, dokud MacKenzie nepokračoval ve svojí uhuňnané přednášce.

Někdo mě tužkou píchnul do paže.

Podívala jsem se na stranu a pohledem se setkala s nenuceným úsměvem Austina Fullera.

Paráda.

Nálada mi klesala čím dál víc.

„Hej, Carlo,“ zašeptal Austin a naklonil se ke mně. Do nosu mi stoupala vůně jeho drahé toaletní vody. „Zejtra večer pořídám malej mejdan. Měla bys fakt dorazit, bude veselo.“

Austin a jeho spolubydlíci byli po celém kampusu vyhlášení svými legendárními mejdany na koleji. Nic netušící prvačky si vždycky

připadaly jako jedinečné sněhové vločky, když je Austin nebo ostatní kluci pozvali – samozřejmě jenom proto, aby se postupně s jednou po druhé vyspali. Nebyla jsem sice tak pitomá, abych na to skočila, ale svoji hloupost jsem prokázala jiným způsobem.

Zvedla jsem jedno obočí a pozorovala Austinův sebevědomý obličej, jiskřičky v jeho modrých očích a rozčuchané černé vlasy. Málem jsem vypustila z pusu nějakou peprnou odpověď, ale poručila jsem si být milá.

Věděla jsem, že jsem udělala nehoráznou chybu. Bylo to na silvestra, skoro před dvěma měsíci. Mí bráškové strávili týden po Vánocích u naší tety, takže jsem kromě práce barmanky mohla vést skoro normální život. Stejně jako všichni moji kamarádi jsem šla na Austinovu silvestrovskou párty. Nejenom, že jsem hodně pila, ale nějak se přihodilo, že jsem s Austinem skončila v posteli. Hodně alkoholu a víc než rok bez sexu způsobily chvilku slabosti. Sex nebyl úplně špatný, ale ukázalo se, že to byl opravdu hloupý přešlap. Ten týpek se mě držel jako klíště. Nedal mi pokoj a nedalo se dělat nic, aby pochopil, že tu noc už *nikdy* nebudeme opakovat. Neměla jsem čas na rande. A na sex taky ne. Už vůbec ne s takovým samolibým sportovním týpkem jako byl Austin Fuller.

„Na tvoje mejdany už nepáchnu, Fullere,“ odpověděla jsem mu šeptem. „To víme oba. Ani s tebou nepůjdu na rande a nebudu sedět v menze u stolu s tebou a s ostatníma vodníma krysama.“

Austin patřil do univerzitního plaveckého týmu a nic mi nebylo protivnější, než právě náš plavecký tým. Dělal se mi zle už jenom z představy, že někdo dobrovolně skáče do vody, a oni nemluví o ničem jiném. Byli prostě divní.

Austin ani nehnul brvou, a to mě okamžitě rozčílilo. *Dios mío*, je tak těžké smířit se s odmítnutím? Nesnažila jsem se tu věc zamluvit. Řekla jsem mu na rovinu, co si myslím, jako to dělám vždycky. Jenže pokaždé je to stejné. Možná bych měla být vděčná za to, že mi připomněl, abych se držela dál od chlapů. Taková ztráta času.

Austin se opovážlivě zasmál a prohrábl si prsty černé vlasy. „Dobře. Tak bychom se třeba mohli někdy spolu učit nebo tak. Jestli

chceš, pomůžu ti se studí z poslední přednášky, se kterou máš potíže.“

Posluchárnou zaznělo zvonění a všech zhruba dvě stě studentů si oddechlo.

Sbalila jsem si svoje věci a rychle vstala. „Nikdy se s tebou nebudu učit,“ vysvětlila jsem podrážděně a hodila si kabelku přes rameno. „Zeptej se některý z tvech kamarádek vodních kryš, jestli s tebou nechce trávit čas. Já nemám zájem.“

Neotřesitelně se culil a pokrčil rameny. „Třeba někdy časem...“

„Ay, no!“ přerušila jsem ho a zvedla prst mu před obličej. „Ne někdy. Nikdy, *comprendes?*“

Tentokrát úsměv na jeho rtech vybledl, a to mi dodalo jiskřičku naděje. Než mohl Austin cokoli odpovědět, odpěchala jsem na vysokých podpatcích z posluchárny.

Pátek byl jeden z mála dnů, kdy jsem mohla zůstat v kampusu i na poslední přednášku. Zbývající dny v týdnu jsem musela vozit svoje brášky z jednoho tréninku na druhý, učit se s nimi, uklízet, vařit nebo nakupovat. Nebo jsem vypomáhala tetě v salónu. Moje egoistická část si užívala, že tady můžu v pátek zůstat déle, i když jsem přitom měla strašlivě černé svědomí.

Opustila jsem *Millard House* a zamířila na parkoviště po cestě mezi starými magnoliemi a vzorně posekanými trávníky. Vzduch ledově bodal a zalézal do zimní bundy. V tomhle ročním období vypadala i Fletcher University docela neutěšeně. Břečťanem obrostlé budovy z červených cihel s velkými bílými okny čněly k šedé obloze vedle novostaveb z betonu a skla. Stromy v celém kampusu byly holé a všichni studenti měli na sobě teplé zimní bundy, i když teploty pod nulou vládly naposledy před dvěma týdny.

Než jsem došla k autu, vibroval mi mobil znovu. Vystresované jsem přijala hovor.

„Carlo, Mateo objednal pizzu!“ křičel Oskar do sluchátka. Můj desetiletý bráška zněl trochu hystericky.

„Co je na tom tak hrozného?“ opáčila jsem.

„Nemá peníze!“

Zasténala jsem a nastoupila do auta. „Proč si teda objednává pizzu?“

„To nevím! Pán, co pizzu dovezl, je hrozně naštvanej!“

„Ay, za chvílku jsem doma, mám peníze. Vyříd' Mateovi, že zabiju každýho jeho kamaráda, kterej bude u nás, až přijedu.“

„Provedu,“ odpověděl Oskar a z jeho hlasu byla slyšet úleva. „Tak zatím. Vyřídím to tomu pánovi s pizzou.“

Ukončila jsem hovor, zavřela oči a zaklonila hlavu. Zaplavovala mě únava. Nevěděla jsem, kdy jsem naposledy spala víc než pět hodin. Bylo to nefér. Každý jiný student se soustředil na přednášky a mejdany. Jenom já jsem navíc musela chodit do práce a starat se o dva malé protivy. Chtělo se mi křičet. Potřebovala bych ještě jeden život, abych nemusela sedět na tolika židlích najednou.

Nejkratší cestou jsem jela domů, zaplatila naštvanému pizzařovi a strčila si krabici s pizzou do podpaží.

Potom jsem šla do obýváku, zpražila Matea jediným pohledem a výhružně si před něj stoupla. K jeho velkému štěstí skutečně poslal svoje kamarády pryč.

„Co to má znamenat, Mati?“ zeptala jsem se španělsky. „Vypláchla ti voda po holení mozek?“ Mateo ještě neměl pod nosem žádné vousy, ale denně se v té věci doslova koupal.

Můj pubertální brácha seděl na naší ošoupané kožené pohovce rozkročeně se zkříženými pažemi a naštvaně zíral před sebe. „No, *Carla*. Prostě jsem měl hlad.“

„Opravdu?“ Hodila jsem krabici s pizzou na stůl a dala si ruce v bok. „Tak sis měl udělat toast se sejrem! Dobře víš, že v pátek chodím domů později. Nebo jsi v nejhorším případě mohl poprosit Lenny, aby ti toast připravila, ale v patnácti bys něco takovýho měl zvládnout sám!“

Oskar vyšel ze dveří jejich společného pokoje a tiše nás pozoroval, jako vždycky, když jsme se hádali.

Mati rozčileně rozhodil rukama ve vzduchu. „Neměl jsem chuť na toast se sejrem, jasný? Navíc Diego a kluci chtěli...“

„Aha,“ pochopila jsem. „Diego. Už jsem ti říkala, že tady není vítanej.“

„Ale proč?“ vyjekl brácha a vyskočil. „Není to fér! Oskarovi kámoši sem můžou!“

Třemi dlouhými kroky jsem přišla až k němu a zavrtala mu prst do hrudníku. „Mateo, nezačíněj diskutovat. Když jsou tady Oskarovi kamarádi, nesmrdí to tady potom po cigaretách a na rozdíl od Diega mi ještě nikdo z nich neukradl peníze na domácnost. Navíc je o dost starší než ty a má na tebe špatnej vliv. Podívej se na sebe!“ Pohled mi padl na jeho džíny. „Jsou tohle kalhoty, co ti teta Alma koupila teprve před měsícem? Udělal sis nůžkama díry na kolenou?“

Rozzlobeně mi odsunul ruku. „Dej mi pokoj! Kamarádím se, s kým chci!“ Chtěl se vypařit, ale když šel kolem stolu, pošilhával po pizze.

„Ani na to nemysli, ty malej otravo,“ zasyčela jsem, položila mu ruku na rameno a odsunula ho kolem Oskara do jejich pokoje. „Pizzu sní Oskar a Lenny. Ty dostaneš toast se sejrem. Navíc vás za hodinu vyzvedne teta Alma.“

„Nenávidím tě!“

„Taky tě miluju, *Mijo*,“ opáčila jsem sarkasticky a dala mu malý pohlavek. „Teď si udělej úkoly!“

Než mohl cokoli namítat, zavřela jsem za ním dveře a sevřela si kořen nosu prsty.

„Takže, ehm...“ začal Oskar a netrpělivě přešlapoval. Unaveně jsem se na něj podívala.

„Můžu si teda vzít kousek pizzy?“

„Nejdřív si udělej domácí úkoly.“

V tu chvíli vyšla z koupelny Lenny a za ní se linula trpká vůně sprchového gelu. Lenny nebyla jenom naše spolubydlící, patřila vlastně do rodiny. Její strýc už několik let tvořil pár s mojí tetou, takže Lenny byla něco jako naše nevlastní sestřenice. Někdy je rodina vážně složitá. Před třemi lety vzniklo tohle naše nezvyklé spolubydlení. Přestože jsme tak rozdílné, miluju ji jako vlastní sestru.

„Jednou ti za to ti dva poděkujou, Santosová,“ řekla a zavinula se do županu.

„Nesnáším pubertáky,“ pronesla jsem jenom a klesla na jednu ze židlí u stolu.

Lenny si sedla naproti mně a na rtech se jí šířil úsměv. Hnědé vlasy měla ještě mokré a vlnily se jí skoro až do pasu. Vidět naši spolubydlící s rozpuštěnými vlasy byl nezvyk.

„Taky nesnáším pubertáky,“ řekla a pokrčila rameny. „Ale Matiho a Oskara milujem. Hlavně dneska večer, protože tady nebudou.“ Oči se jí blýskaly.

„Nemám ráda, když jsou na víkend u Almy,“ zamumlala jsem a vzala si kousek pizzy z papírové krabice. „Kdykoli se může něco stát a slíbila jsem, že Almu do toho nebudu zatahovat, když na něco dojde.“

Lenny zvedla jedno obočí a taky si vzala kousek pizzy. „Komupak jsi to slíbila?“

„Sama sobě,“ odpověděla jsem a žvýkala pizzu.

„Bože, Carlo, musíš konečně zařadit nižší rychlost. Když se tě tenkrát po té věci s vaší mámou Alma ujala, nikomu se nic nestalo, ani tobě, ani klukům. A v posledních letech taky nenastaly žádné potíže, když byli kluci na víkend u Almy a Vince.“

„To bylo dřív,“ odporovala jsem jí. „Ale teď ze sebe Mateo dělá Tupaca a až nám jednoho dne budou stát policajti za dveřma, budeme mít problém.“

Snažila jsem se nepředstavovat si podrobněji, co by se potom dělo. Bylo by toho dost, a to se nesmí nikdy, opravdu *nikdy* stát.

Lenny si ukousla kousek ze svojí pizzy. „Už zase maluješ čerta na zeď. Uvolni se. Navrhovala bych, abys teď rychle vyrazila po obchodech a sháněla nějaký dárek na poslední chvíli. Jak tě znám, určitě jsi na to zapomněla.“

Srdce mi spadlo do kalhot. Málem jsem se zadusila okrajem pizzy a vyskočila jsem ze židle. „*Mierda!* Máš pravdu!“

„Vždyť to říkám.“ Lenny si olízla prsty.

Dneska večer slaví narozeniny Savannah, jedna z mála mých kamarádek, a pořádá velkou párty. Ve městě jako je Fletcher to sice

není až tak složité, ale možná kromě jedenadvacátých narozenin slaví i skutečnost, že může bez předkládání průkazu snadno vyrazit po barech – přestože vypadá na patnáct.

„Za hodinu mám s ostatníma sraz u Elly, abysme se oblíkly a namalovaly. Uvidíme se tam, že jo?“ zeptala jsem se, zatímco jsem rychle chňapla po klíčkách od auta a hodila si kabelku přes rameno.

Lenny si odfrkla. „Vypadám snad, že bych se kvůli hollywoodskému dresscodu mačkala v nějakých šatech?“

„Obě víme, že už sis oblíkala i jiný kousky,“ odvětila jsem a Lenny obrátila oči v sloup.

„Uvidíme se na párty, Santosová. Hodně štěstí při hledání dárku.“

Vyběhla jsem z malého bytu k autu. Vhodný dárek pro Savannu se dal sehnat na jediném místě, které bohužel leželo na opačné straně Fletcheru.

Kapitola 2

MITCHELL

Dveře výtahu se skřípavě otevřely a do uší mě praštil hluk nákupního centra. Stejně jako mladý pár s kočárkem jsem mířil k obchodům na druhé straně a šel po spojovacím můstku. Lidé na eskalátorech nad námi se pohybovali nahoru a dolů a v přízemí hluboko pod námi chrlily barevně osvětlené fontánky vodu do výšky. Vzduch byl plný ozvěn hlasů ze všech stran, a ze sladké vůně, linoucí se ze stánku s dortíky, mi kručel žaludek.

Nákupní centrum ve Fletcheru je obrovské. Knihkupectví, ke kterému jsem měl namířeno, leží ve čtvrtém patře a je taky poměrně rozlehlé. Je to nejoblíbenější obchod mojí mladší sestry. Kdykoli jsme šli se Savannou do kina v nejvyšším patře nákupního centra, trvala na tom, že si ještě koupí nějakou knihu. Z party našich kamarádů je moje sestra rozhodně nejkliďnější. Občas si sice někam vyrazí, ale nejšťastnější je s knihou a šálkem čaje.

Vzpomněl jsem si na seznam přání, který poslala přátelům a rodině, a v duchu obrátil oči v sloup. Na seznamu nebyla jediná kniha, na které by na obálce nebyl nějaký polonahý rytíř nebo horal, co se zakusuje do krku nějaké dámě. Protože rodiče a přátelé už nakoupili všechno ostatní ze seznamu, zbyl na mě třetí díl románu *Žár a vášeň – Láska dvou horalských bratrů*. Byl jsem tak vytížený plaveckým tréninkem a přípravou na zkoušky, že jsem dárek sháněl na poslední chvíli. Sav by mě ale nenáviděla, kdybych přišel s prázdnýma rukama, zvláště když má narozeniny.

Teď jsem tedy tady, přestože za hodinu bych měl být zpátky v domě rodičů a chystat s ostatními poslední detaily na večírek. Označit to jako *časovou tíseň* bylo ještě hodně nadnesené.

Vešel jsem do knihkupectví a zamířil k oddělení s romány. Obchod je starý teprve několik let, ale snažili se navodit šarm původního knihkupectví, které kvůli otevření nákupního centra museli zavřít. Zdi lemují knihovničky z tmavého dřeva, všude stojí měkké ušáky a zdobené stoly, line se tady vůně kávy a zaprášeného dřeva.

Stoupl jsem si ke stolku s historickými milostnými romány a hledal obálku se dvěma polonahými horaly. Nechápu, proč Savannah čte takový brak. Dřív četla dobré věci jako Harryho Pottera nebo Pána prstenů – potom ale začalo tohle.

Vzdychl jsem.

Konečně jsem objevil tu správnou knihu, poslední výtisk. Než jsem ji mohl uchopit do prstů, před nosem mi ji vyfoukla něčí ruka.

Vyděšeně jsem se rozhlédl a – v tu ránu se setkal s pohledem dvou známých zelenohnědých očí.

Strnul jsem.

Carla Santosová.

Prekvapeně zamrkala a narovнала ramena. „Ty,“ řekla a přimhouřila oči.

Celou věčnost jsem na ni neskryvaně civěl. Je o hlavu menší než já, má ženské křivky, zlatavou pokožku a dlouhé tmavé vlasy. Její oči jsou velké a rty plné. A vyzývavé. Tenhle detail pokaždé vynikne – i teď – a rozptyluje mě, prostě jenom tak.

„Ahoj,“ řekl jsem a usmál se, snad až moc široce. „Rád tě vidím, princezno.“

„Přestaň mi tak říkat!“

Upřímně řečeno jsem si už nepamatoval, odkud se ta přezdívka vzala nebo jak jsem na ni přišel. Ale rád jsem tak Carle říkal, protože ji to pokaždé naštvalo.

„Když všechny ostatní přemluvíš, aby mi už neříkali *Hollister*, můžu se dohodnout,“ řekl jsem s úsměvem a zamrkal na ni. Tváře nezčervenaly jí, ale mně.

Ó bože. Tohle hloupé trápení každého člověka se světlou plětí a pihami.

Naneštěstí se přezdívka *Hollister* šířila mezi mými přáteli jako lavina a měnila se jako nějaký nezadržitelný virus. Za všechno mohl Creed. Tvrdil, že vypadám jako jeden z modelů, co bývali na taškách značky *Abercrombie&Fitch*. Nejdřív mi tedy začal říkat *Abercrombie&Mitch* – vím, velmi kreativní – a můj spolubydlící Todrick přezdívku následně ještě rozvedl. Přidal k ní *Hollister* a *Hilfiger* a to byl jenom začátek seznamu.

Odkašlal jsem si a donutil se přestat civět. Bože, nesmím se nechat tak rozhodit pokaždé, když ji potkám. Nejsem už vychrtlý, čtrnáctiletý hošík, ale třetím rokem na univerzitě, navíc nejlepší plavec našeho týmu. Měl bych mít tohle už dávno pod kontrolou. Ale proč mi k čertu zkřížila cestu právě tady?

„Ehm, nechci zpochybňovat tvůj bystřej rozum, princezno, ale co tady pohledáváš?“

„To myslíš vážně?“ Mávala knihou ve vzduchu. „Tvoje zvláštní sestra má dneska náhodou narozeniny a potřebuju ještě nějaký dárek.“

„Ale tuhle knihu koupit nemůžeš,“ řekl jsem vážně a vzal ji do ruky.

„Ay, samozřejmě můžu!“ Carla rozzlobeně setřásla moji ruku. „Kdo dřív přijde, ten dřív meje, Hollistere!“

Zmateně jsem na ni zamrkal. Potom jsem pochopil a začal se smát, ale rychle jsem smích zase potlačil. „Ty přísloví musíš ještě trochu trénovat.“

Rozzlobeně po mně blýskla očima a zkřížila paže nad knihou.

Chyba.

Carla nemá ráda, když ji někdo opravuje.

„Polib mi, Hollistere. Je to tvoje chyba, že sháníš dárek pozdě. Jako Savannin starší brácha bys měl mít v zásobě něco lepšího než takový...“ Šilhala na obálku knihy a ohrnula nos. „... podivný porno. *Dios mío*, co to čte Savannah za brak?“

„Vidíš? Daruj jí radši něco, co nepovažuješ za brak, a mně přenechej tohle historický porno.“ Usmál jsem se plný naděje, ale to

ji samozřejmě nijak neobměkčilo. Prohrábl jsem si rukama vlasy a zoufale zavzdychal. Utíkal mi čas.

Jako by měla stejný problém, podívala se na hodinky a španělsky zanađávala. „Už jsme skončili? Pospíchám. Máme sraz u Elly, abysme se připravily na večírek.“

„Taky spěchám!“ řekl jsem a přistoupil o krok blíž. „Za hodinu musí bejt všechno připravený na večírek a nemůžu to nechat jenom na klucích. Vážně, Carlo, potřebuju tuhle knihu.“

„No! Já ji potřebuju!“ Přitiskla si knihu na prsa, ale donutil jsem se, abych se tam nepodíval. *Neuvěřitelně nevhodný okamžik!*

„Carlo, prosím.“ Teď už jsem žebral. Snad bych měl Savanně darovat lístek s textem: *Milá sestřicko, miluju tě natolik, že klečím před Carlou Santosovou a žebrám. Všechno nejlepší k narozeninám!*

„Poslyš,“ řekl jsem a položil jí ruce na ramena s vědomím, že se jí jinak nikdy nedotýkám. „Udělám všechno, co chceš, jo? Musím darovat Savanně něco z jejího seznamu a všechny ostatní věci už někdo koupil. Řekni, co chceš, a já to udělám. Ale dej mi tu zatračenou knihu.“

Obočí jí vystřelilo do výšky a koutky pusy se chvěly. „Opravdu všechno?“

Kdo by to byl řekl. Měl jsem ji na háku.

Usmál jsem se. „Dej mi tu knihu a splním ti každý přání, co ti uvidím na očích, princezno.“

„Páni,“ zamumlala a položila mi ruku na hrudník. Dotek měl stejný efekt jako ocelová pěst v nadsvětelné rychlosti. Zastavil se mi dech a pod jejími prsty nebylo jenom příjemně teplo. Začalo to nebezpečně pulzovat.

Carla se ke mně naklonila a do nosu mi stoupala sladká vůně jejího parfému.

„Tahle nabídka...“ Podívala se na mě skrz dlouhé řasy. Bylo to tak zatračeně sexy, že mě to málem připravilo o rozum. Nečekaný záblesk v jejích očích byl ale spíš prohnáný. „... je bez debat to nejmutnější, co jsi kdy řekl. Zrovna od tebe bych čekala víc.“

Než jsem se zmožil na slovo, ustoupila a spěchala k pokladně. Přes rameno na mě zavolala: „Uvidíme se na večírku, Hollistere!“ a zmizela za párem, který se postavil do fronty za ní.

„Do háje!“ vyhrkl jsem. Vyhrála. A mně zůstal jenom obchod plný knih a tím i možností, netrefit se do vkusu mojí sestry. Byl jsem oficiálně v háji.

Kvůli ní.

Přesto jsem celou věčnost zůstal stát a zíral za ní.

Carla nebyla jenom kamarádka Savanny, ale už dlouhou dobu byla taky můj kryptonit. Netušil jsem proč. Nebyla na mě vůbec milá, jak právě znovu ukázala. Nebyla na mě milá ani v dobách, kdy jsme ještě chodili na základku. Sice si držela odstup od každého, ale měl jsem dojem, že vůči mně byla obzvlášť nedůtklivá. Přesto jsem od ní nemohl odtrhnout oči. Něčí ruka se dotkla mého ramene, a to mě vylekalo, až jsem sebou trhnul. Otočil jsem se a hleděl přímo do tváře lemované divokými světlými loknami, která patřila Kat Eavesové, majitelce knihkupectví. Kromě toho to byla teta mojí nejlepší kamarádky Elly a znal jsem ji skoro odjakživa.

„Mitchelli! Jak ráda tě tady vidím!“

Chtělo se mi zavýskat úlevou. „Jsi moje záchrana, Kat. Přiznej, že tě za mnou poslal nějaký milosrdnej bůh nebo anděl, že jo?“

Zasmála se zvonivým hlasem a vějířky kolem jejích blankytně modrých očí se prohloubily. „Naopak. *Nemilosrdný* božstvo má jméno *přestávka na oběd těsně před koncem pracovní doby*, protože v poledne tady byl obchodní zástupce, co se mnou nutně potřeboval mluvit.“ Pohledem ulpěla na bodu za mnou a překvapeně zvedla obočí. „Kdo to byl? Není to Carla?“

„Jo. Ztělesněnej ďábel.“

„Pohádali jste se?“

Popotáhl jsem. „Tak bych to úplně neřekl.“

Katin pohled se vrátil ke mně. „A proč jsem teda tvoje záchrana? Co tady vlastně děláš? Aha, počkej: Nemá náhodou dneska Savannah narozeniny? A ty ještě nemáš dárek?“

Samozřejmě to Kat věděla. Věděla vždycky všechno.

„Přesně proto potřebuju tvoji pomoc. Carla totiž právě koupila knihu, kterou jsem chtěl darovat Savy.“

„Hm,“ udělala jenom Kat a pozorovala prázdnou mezeru na stolu s knihami. Potom se vědoucně pousmála a poplácala mě po rameni. „Horalští bratři? To je celá Sav. Pojď se mnou. Ukážu ti ještě mnohem lepší edici. Jen co ji začne Savannah číst, zůstane Carlin dárek zaprášenej v knihovničce.“

S úlevou jsem si vydechl a následoval ji ke knihovně. Jedno se Ellině tetě musí nechat: Má skvělý přehled o všem v knihkupectví.

O hodinu později jsem už parkoval auto v garáži rodičů a ukládal dárek i kytici květin v přilehlé umývárně. Dům stál na okraji města, měl vysoké zdi a velká okna, takže byl pro Savannin večírek s dresscodem jako stvořený. Sice trvalo věčnost, než jsme zvládli přemluvit rodiče, aby nám dovolili oslavu uspořádat tady, ale naše zarputilost byla odměněna. Kdybych neměl takové zpoždění, ještě bych u vjezdu rozbil červený koberec, ale na to už mi nezbýval čas. Do příchodu mojí sestry zbývala pouhá půlhodinka a přípravy zdaleka nebyly u konce.

„Mitchelli?“ ozval se za mnou hlas z garáže, právě když jsem dával květiny do vázy s čerstvou vodou. Dveře do umývárny se otevřely. Předě mnou stála máma. Vypadala jako nějaká ruská císařovna, měla kožehinovou čepici a s ní sladěnou bundu, blýskavé náušnice a krvavě rudou rtěnku.

S úlevou si oddechla a chytla se za hrudník. „Konečně jsi tady. Tvůj otec a já už odcházíme, nemohli jsme na tebe déle čekat. Sepjala jsem domácí řád a připevnila ho na lednici. Když ho lidi nebudou dodržovat, vyhoď je prosím okamžitě pryč. Náš dům není hřiště a nechci mít ani střepy, ani skvrny na potazích, kobercích, tapetách a stolech.“

Stálo mě hodně přemáhání, abych neobrátil oči v sloup. Jakmile máma neměla nad něčím kontrolu, chovala se jako vyplašená slepice.

„Nedělej si starosti, mami. Máme všechno pod kontrolou,“ řekl jsem a položil květiny na jednu z praček. „Bude to malá oslava s přáteli, hudbou a tátovýmá oblíbenýma sendvičema s mletým masem.“

Až na chvějící se obočí se její tvář nepohnula. „Sendviče jsou v lednici s ostatním občerstvením. Nejlepší bude, když si je ohřejete v troubě. Pro všechny případy jsem změnila kód od našeho trezoru v ložnici a poslala ti nový kód do smsky. Ulož do trezoru všechno, co by se dalo ukrást.“

Páni. Asi právě přeslechla, že Savy bude slavit v kruhu nejbližších přátel. Mámína paranoia nabývala nebetyčných rozměrů.

„Provedu,“ odpověděl jsem.

Přikývla, což se blížilo výrazu spokojenosti. „Uvidíme se za dva týdny. A Mitchellí, drž se zpátky, pokud jde o alkohol. Trenér Pat ti nesestavoval tréninkový plán zbytečně. Nemůžeš si dovolit vypadnout z kondice. Mysli i na stravu, než se vrhneš na občerstvení. Ve spodní přihrádce v lednici máš připravenej řeckej salát a proteinovej nápoj.“

Tentokrát jsem nedokázal netvářit se kysele. „Mami, postarám se o sebe...“

„Jo, a než zapomenu,“ skočila mi do řeči, když se otočila a vkročila do osvětlené garáže. „Postarej se, aby to tvoje sestra nepřehnala, Mitchellí. Jinak by se mohla dostat do jedný ze svejch fází. A to by bylo otravný pro všechny.“

Krev mi ztuhla v žilách. Nehnutě jsem sledoval, jak vzala malý stříbrný kufřík a vysunula jeho držadlo.

Najednou se ve mně zvedla vlna zlosti, kterou jsem okamžitě spolkl. Vždycky, když už jsem se domníval, že jsem s mámou našel nějaké spojení, použila ve spojitosti se Savannou slova jako *dostat se a otravný*. Tohle jsem nenáviděl víc než cokoli jiného. Protože Savanniny fáze byly opravdu vážné až ve chvíli, kdy ji máma přestala brát vážně a považovala ji jenom za hodně plačtivou.

Zase jsem rád, že se sestrou bydlíme na koleji, a ne v příliš velkém domě rodičů.

„Mějte se fajn u Hendrixových,“ odpověděl jsem stroze a sevřel dlaně v pěst.

Nic neřekla, opustila garáž otevřenými vraty, která se krátce poté zavřela.

Možná jsem špatný člověk, protože jsem si s úlevou oddechl, když se vrata úplně dovřela a já slyšel, jak tátovo auto zmizelo v dáli. Jedna malá nenápadná část uvnitř mě byla ráda, že rodiče na dva týdny odjeli z města. Kdykoli jsem se setkal s mámou, skončilo to hádkou nebo mizernou náladou. Zdálo se mi, že mi napařila ta varování, jenom aby prověřila moje schopnosti sebeovládání.

Dveřmi z garáže jsem vešel do domu, vyběhl schody a odsunul posuvné dveře do kuchyně.

„Jdeš pozdě, starouši!“ volal na mě Todrick místo pozdravu.

Můj spolubydlící stál u kuchyňské linky a sypal chipsy do velkých plastových mís, zatímco z repráku vedle něj zněl přes Bluetooth hip-hop. Todrick měl tmavou pleť a černé kudrnaté lokny ostříhané na milimetr. Skutečně dodržel Savannin dress code a nacpal do saka svoje obří tělo hráče amerického fotbalu. Se zářivě bělostným úsměvem na rtech si vzal jednu mísu a nabral si chipsy.

„Omlouvám se, ale zdrželi mě,“ řekl jsem a taky si nabral chipsy z mísy. Od té doby, kdy mi trenér Pat sestavil plány, jsem pečlivě dbal na stravu, ale tentokrát jsem si nabral pořádně. Snad to byla vzdorovitá reakce na mámina slova. „Díky, že už jste začali s přípravama,“ dodal jsem a nacpal si do pusy plnou hrst chipsů.

„Začali?“ ozval se hlas z obýváku. Creed a Ches se objevili ve dveřích do kuchyně a Creed zafrkal s hraným rozčilením. „Chceš říct, díky, že už jste všechno udělali beze mě. Už zbejvá jenom dodělat dekorace a připojit tvůj mobil k aparatuře.“

S úlevou jsem zavzdychal a přistoupil ke Creedovi, abych mu poklepal na rameno. Od té doby, co jsou Ches a Ella pár a co se mezi mnou a Creedem rozvinul opravdový kamarádský vztah, byli jsme s klukama prakticky pořád spolu, když jsme zrovna nebyli

v kampusu. Ches s Creedem nestudovali, i když Creed to měl zase v úmyslu.

„Díky, chlapi. Jste nejlepší. A co balónky?“ zeptal jsem se.

„Zrovna na tom pracuju,“ řekl Ches a podíval se na svoje hodinky. „Máme ještě osmnáct minut, než dorazí holky.“

Creed obrátil oči v sloup a šel zpátky do obýváku. „To už počítáš minuty, starouši? Vždyť jsi viděl Ellu naposledy dneska ráno.“

Následovali jsme je do obýváku a Ches se svalil na pohovku.

Zahvízdal jsem. Hoši vážně odvedli skvělou práci. Napříč místností položili červený koberec, nábytek byl odsunutý ke zdi, připravené byly dva stolky ke stání s bílými ubrusy a taky fotokoutek. Sav bude nadšením bez sebe.

„Říkám to jen nerad, Chesi,“ pronesl Todrick a taky se svalil na pohovku, „ale seš nemocnej.“

„Nejsem nemocnej,“ odporoval Ches a nenechal se vyvést z míry. Byl jako pevná skála. Kvůli dnešnímu dress codu byl dokonce hladce oholený a vlasy měl vzadu smotané do uzlíku.

„Ach, ano, jistě, jsi jenom zamilóvanej,“ zanotoval Todrick a ze široka se zaculil. „Ale to je skoro to samý. Nebudeš se moct do-
tknout žádný další baby, která přijde. Teda mě a můj vejce by to dost zatěžovalo.“

Zasmál jsem se a strčil si jednu z máminých drahých váz do podpaží. „Ne každej je takovej sukničkář jako ty, Todde.“

Creed a Ches se přidali k mému smíchu a já jsem začal dražší věci z majetku rodičů uklízet do ložnice. Dům rodičů je obrovský. Upřímně, je až moc velký na to, aby se tam člověk cítil jako doma. Jenom v přízemí jsou čtyři ložnice. V podlaží je ještě víc místa a v zahradě za domem je ještě i domek u bazénu, v tom jsem bydlel, když jsem chodil poslední rok na střední.

Když jsem odnesl do bezpečí všechny vázy a sošky, vrátil jsem se ke klukům. Ches právě plnil bílé a zlaté balónky heliem, zatímco Todrick mluvil o svém oblíbeném tématu.

„Vzpomínáš si ještě na Tessu, tu malou, co jsem ti ukazoval na mobilu?“ ptal se Creeda a nacpal si do pusy plnou hrst chipsů.

„Jasně,“ řekl Creed. „Co je s ní? Sešli jste se?“

Todd se výmluvně usmál a pokrčil rameny. „Co bych povídal, celej víkend jsme nevyšli z hotelu *Fletcher Inn*.“

„Už zase tahle historka?“ zeptal jsem se pohrdavě. „Možná jsme měli pozvat toho novýho barmana z *Leo's*. Mohli byste si otevřít klub pro pány.“

„Hele,“ řekl Todrick varovně. „Jenom proto, že kvůli všemu možnýmu nemáš čas se pravidelně věnovat sám sobě, nemusí se to hned zvrhnout do debaty a odsuzování lehkejš holek. Navíc co se týká ženskejch, rozhodně nejsem ani zdaleka tak hroznej jako ten barman. To není nikdo. Ten chlápek je šílenec.“

„Nebojíš se, že si jednou zkřížíte cestu?“ zeptal se Ches pobaveně, a já cítil, jak ve mně roste vztek. Ten pitomec Todrick. Jednou jsem se mu svěřil, že teď vůbec nemám pomýšlení na rande, a on to hned použije proti mně. Je to sotva pár týdnů, co jsem ukončil svůj poslední vztah. I když přesně řečeno, známost na jednu noc bych neoznačoval jako vztah. Šlo to tak do kytek, že jsem musel udělat oficiální konec. Bylo to opravdu hrozné. Klukům jsem o tom nic neřekl, protože ta dotyčná holka byla... byla prostě taková, jaká byla. Arden Fullerová, moje a Savannina kamarádka z dětství a rozhodně největší chyba, jakou jsem kdy udělal. Kdyby moji kamarádi zjistili, že mezi námi něco bylo, prohlásili by mě za blázna. Hlavně Carla o tom nesmí nic vědět, protože Arden nesnáší. Pokud bych v jejích očích mohl klesnout ještě níž, tahle historka by rozhodně byla ten správný důvod. Přitom pro mě sex s Arden vůbec nic neznamenal. Nepřeskočila žádná jiskra. Ještě nikdy jsem nemusel ukončovat vztah dřív, než vůbec začal.

Naštěstí Arden a její brácha nejsou dneska ve městě, protože vyrazili někam s rodinou.

„Nezkřížíme si cestu,“ prohlásil Todrick a zkřížil paže.

„Určitě?“ zeptal se Ches a já jsem mu začal pomáhat s nafukováním balónků.

„Můžeme bejt vlastně rádi, že Savannah Briga nepozvala,“ řekl Creed. „Brig by se vyspal se všema jejíma kamarádkama a nakonec možná i s ní samotnou.“

„To ani náhodou!“ Narovnal jsem se a smrtelně vážně se na kluky podíval. „Jestli se někdo z vás pokusí mojí malý ségry jenom do-
tknout, osobně ho...“

„V klidu, *Abercrombie&Mitchi!*“ vpadl mi Todrick do půli věty. Vstal, culil se a jednou svojí tlapou mě praštil do zad. Rána od stov-
dvacetikilového obránce mě posunula o krok dopředu. „Pro nás je
Sav taky jako mladší ségra.“ Sehnul se a ztlumil hlas, i když Ches
s Creedem ho i přesto určitě slyšeli. „Navíc není můj typ, ani Cree-
dův. A Ches je zadanej. Takže nehrozí žádný nebezpečí.“

Přimhouřil jsem oči. „Co tím chceš říct? Sav je krasavice.“

„Savannah je nádherná,“ přitakal Creed, na to jsem ho taky ob-
dařil temným pohledem. Možná je můj instinkt ochránce vyvinutý
až moc.

„Sav je prostě moc milá a nevinná,“ vysvětlil Todd a pokrčil rame-
ny. „Buď rád. Bylo by horší, kdyby tvoje sestra byla Becky Tannerová,
protože to bych ji nenechal na pokoji.“

Obrátil jsem oči v sloup. „Jsi blázen.“

„Proto mě máš rád, zlato!“ Vlepil mi pusku na tvář, takže se kluci
začali smát. Boxnul jsem mu jednu do ramene a s odporem si otíral
obličej, i když jsem se taky smál.

V kapse kalhot mi zavibroval mobil. Vylovil jsem ho a odblokoval.

*Sav: POMOC! Jaký šaty si mám obléct? Jaký se ti víc líbí? Jsme
ještě u Elly, vyrazíme za pět minut!*

V chatu vyskočily dvě fotky. Byla na nich moje sestra od krku
dolů, jednou v obtažených červených šatech a podruhé ve stříbrných
šatech s nášivkami.

S povzdychem jsem naklikal odpověď.

*Já: Ach, Savy, na takový rozhodnutí máš kámošky. Jsem tvůj
starší klučičí brácha, nezapomeň.*

*Sav: Přesto jsi můj nejlepší kámoš, ty blbe. Tak řekni! Holky se
neshodnou a já se nedokážu rozhodnout!!!*

„Kdopak to je?“ zazněl hlas vedle mého ucha. Todrick zahvízdal a díval se mi přes rameno na fotky. „Našel jsi zas konečně nějakou holku, Mitchi? Ty červený šaty jsou zatraceně žhavý. Přijde dneska večer?“

Otočil jsem se a vrazil mu jednu pořádnou do zátylku, až vykřikl.

„To je Sav, ty troubo!“

Todd zakňučel a drbal se na zátylku. „To byl vtíp, člověče. Samozřejmě jsem věděl, že je to Sav, ale chtěl jsem si z tebe vystřelit.“

Vražedně jsem se na něj podíval a doufal, že pochopil, že mu nevěřím ani slovo. Hlavně to *„Nehrozí žádné nebezpečí.“*

Rychle jsem poslal svojí sestře odpověď.

Já: Obleč si, co chceš. Ale v žádném případě ne ty červený šaty.

Potom jsem se s klukama rozloučil a skočil pod sprchu.

Když jsem znovu otevřel dveře obývacího pokoje, dolehly ke mně hlasy a hudba. Savannah nadšeně poskakovala po místnosti, nevěnovala ani za mák pozornosti červenému koberci a fotokoutku, protože ji naprosto zaujaly balónky. Radovala se jako malé dítě na Štědrý den. Ches se zrovna vášnivě líbal s Ellou na přivítanou. Její nejlepší kamarádka Summer se zase nalepila na Creeda, což dělala pokaždé, když k tomu měla příležitost. Zatímco moje sestra byla drobná, křehká a vypadala jako elfka, Summer byla vysoká a měla ženské tvary. Měla nekonečně dlouhé nohy a husté blond vlasy, které jí sahaly až do pasu. Když Summer vstoupila do místnosti, vždycky na sebe strhla pozornost svým hlasitým smíchem a rudě namalovanými rty. Ale z nějakého důvodu se jí Creed ani nedotkl. Spíš se k ní choval, jako by se jí chtěl zbavit.

Moje myšlenky se vypařily do vzduchu, jakmile do obývacího pokoje vstoupila Lenny s Carlou.

Zatajil se mi dech.

Možná jsem měl Savannu přece jenom poprosit, aby si oblékla ty červené šaty. Snad by nějaký kodex mezi ženami zabránil tomu, aby si vyšly v podobných šatech, protože teď měla červené šaty Carla.

K čertu, už jenom pohled na ni stačil, aby mi krev z hlavy otekla do nižších oblastí a udělalo se mi mdlo. Látka jejích šatů vypadala tenoučká, jako by neměla její tělo zakrýt, ale jenom pohladit. Sukně byla krátká a výstřih lákavě hluboký. Když se otočila bokem, aby něco řekla Elle, padl můj pohled na její hodně obnažená záda.

Polilo mě horko. Sledoval jsem, jak letnými polibky na tvář zdraví Creeda, Chese a Todda, a pocítil jsem přitom závan závisti. Proč se ke všem chovala normálně, jenom ke mně jako bych měl mor?

Sebral jsem se a odvrátil od ní pohled. Byla jako zakázané ovoce v zahradě za vysokou zdí. Navíc patřila do naší party. Jednoznačně dostatek důvodů, proč tuhle poblouzněnost jednou provždy ukončit.

„Mitchi!“ zavolala Savannah rozrušeně a spěchala ke mně, až mi nakonec skočila do náručí. „Děkuju, že jste tak skvěle připravili večírek. Všechno vypadá dokonale! Balónky jsou dokonce naplněny heliem!“

Zářil jsem, ale zakázal jsem si pohladit ji po vlasech. Nejspíš by mě zabila.

„Vypadáš skvěle, sestřičko zlatíčko!“ řekl jsem a odtáhl jsem ji od sebe na vzdálenost paží, abych si ji mohl prohlídnout. Savannah si vzala čočky místo brýlí, to nedělala často, a oči měla nalíčené tmavými stíny. Při všem tom make-upu nebyla vidět ani jediná piha, kterých jsme oba měli dost, a její obličej působil víc hranatě.

Na rty se mi vloudil úsměv. „Hej, vypadáš opravdu dospěle, Savy.“

Oplatila mi úsměv a zatahala mě za límeček bílé košile. „Taky vypadáš celkem obstojně, Hollistere.“

Útrpně jsem zasténal. „Ještě ty začínej s tou pitomou přezdívkou.“

Savannah se zahihňala a položila mi paži kolem ramen, ale i s vysokými podpatky si musela stoupnout na špičky. „Nemůžu za to. Ty přezdívky se prostě k tobě hodí. Ptám se sama sebe, jak to, že jsem na ně nepřišla dřív.“

Někdo zapnul večírkový playlist na mém mobilu a dal hudbu tak nahlas, že se vzduch chvěl. Zároveň někdo ztlumil stropní světla. Rychle jsem pozdravil ostatní holky, než mě zase chytila Sav.

„Tak honem, dáme si pár stříků!“ Dirigovala mě směrem do kuchyně. Nebyla ale jediná, kdo měl v úmyslu obstarat si něco k pití. Postřehl jsem, že i Carla s Lenny vyrazily směrem do kuchyně, a proto jsem následoval svoji sestru o něco méně ochotně. Přitom jsem se rozhodl, že nechám věcem volný průběh. Nechal jsem si od Sav strčit do jedné ruky sklenku se stříkem a do druhé plátek citrónu.

Zítra sice začíná můj plavecký trénink v sedm ráno a bude ode mě něco vyžadovat, ale dneska přece slavíme Saviny narozeniny.

Dneska se budu prostě jenom bavit.

Kapitola 3

MITCHELL

Možná měla máma přece jenom správné tušení. Určitě přišlo o dost víc lidí, než Sav pozvala. Dům byl plný. Před hodinou, o půlnoci, jsme přijeli na zdraví mojí sestry a přinesli do domu velikánský dort, na který Ella nastrkala spoustu prskavek. Ella, Summer, Carla a Lenny darovaly Savanně zářivě žlutý sedací vak, který byl tak obrovský, že jsem se musel ptát, jak ho Savy nacpe do svého malého pokojíku na koleji. Byla tak dojatá, až se rozplakala.

Na okraji taneční plochy se vedle mě vynořil Creed a strčil mi do ruky kelímek plný piva. Vypadal zničeně. „Na, potřebuju krátkou přestávku. Kdyby přišla Summer, schovám se za tebe a řekneš jí, že jsem odešel do garáže, jo?“ Prohrábl si krátce ostříhané vlasy a nervózně se rozhlížel kolem.

„Copak?“ zeptal jsem se s úsměvem. „Co máš se Summer? Je na tebe moc ostrá?“

Výraz v Creedově obličejí potemněl. „Ne, jenom je až moc dobrá kamarádka kamarádky mého nejlepšího kamaráda.“

Zamrkal jsem. „Ještě jsem toho moc nevyopil, ale nějak jsem ztratil nit už po třech prvních slovech.“

Creed si se sténáním protřel obličej. „Kdyby bylo po mém, nedal bych jí košem, ale slíbil jsem Chesovi, že se nedotknu žádný z Ellinejch kamarádek. Když se vyspíš s holkou, měl bys zvážít, že ji potom budeš zase pravidelně potkávat. Tady ještě nemám tak zkaženou pověst jako doma v Maine a nechci si to podělat. Bože, je to ale tak těžký.“

Zasmál jsem se a dal si pořádný hlt piva. „Takže jsi bejval jako Bringham, ten barman z *Leo's*?“

Creed se nervózně rozhlížel, jako by měl skutečně strach, že potká Summer. „Neříkal jsem, že bych měl chorobnej vztah k sexu. Jenom jsem se na střední a krátkou dobu na vejšce bavil. Až moc. Ale ten slib Chesovi mě zabije. Summer se mnou nepřetržitě flirtuje a nejradši bych ji nalákal někam, kde bysme byli sami a...“

„Dobrý, myslím, že jsem to pochopil,“ mávl jsem rukou a dal si další hlt.

„Je to k zešílení,“ stěžoval si.

Očima jsem na taneční ploše pátral po krátkých, hodně vyzývavých červených šatech, ale nenašel jsem je. Hrál jsem tuhle hru celou dobu a většinou jsem prohrál jako teď.

„Mimochodem, děláš to už zase, Mitchi.“

Zvedl jsem pohled a setkal se s Creedovým očima, které mě pozorovaly přes okraj kelímku s pivem.

„Co máš na mysli?“

„Vyhlížíš Carlu.“

Na pár vteřin jsem ztratil kontrolu nad výrazem tváře. „Co tím myslíš?“ zopakoval jsem, ale neznělo to věrohodně ani v mých vlastních uších.

Creed mi položil paži kolem ramen a zavzdychal. Přitom jsme sledovali tři studentky, které jsem už zahlédl v kampusu – určitě prvačky. Tancovaly smyslně a potom se hystericky hihňaly, aby zakryly rozpaky.

„Civíš na Carlu celej večer. Kromě toho, že to děláš vlastně skoro pořád.“

„Nedělám.“

„Jasně, kámo. Na tvoji obranu musím říct, že dneska vypadá neuvěřitelně skvěle. A hele, podívej, tamhle je!“

Otočil jsem hlavu na stranu tak rychle, až se Creed hlasitě zasmál. „Promiň. Nemohl jsem si to odpustit.“

Zatvářil jsem se hrozně a setřásl Creedovu paži z ramen. „Nemluvme o tom a dělej prosím tě, jako by sis toho nevšiml.“

Creed si se mnou přitukl kelímkem piva a dopil. „To je přece samozřejmost.“

Očima jsem bloudil mezi tančícími a strnul.

„A do prdele,“ zamumlal jsem. To mi ještě scházelo.

„Co se děje?“ zeptal se ihned Creed.

„Arden,“ vysvětlil jsem a pohledem setrval na copu odbarveném na blond, který patřil mojí známosti na jednu noc. Než jsem stihl utéct, objevila mě. Celá rozzářená si klestila cestu ke mně.

Ne, ne, ne.

Zaklel jsem. „K čertu, co tady má Arden co pohledávat, Creede? Myslel jsem, že je někde pryč s rodinou!“

Obdařil mě zmateným pohledem. „To netuším. Co je s ní? Myslel jsem, že jste s Arden kamarádi. Neznají se vaši rodiče už od střední?“

Najednou Creedovy oči zachytily nějaký bod za mnou a taky zaklel. „Kurva, tamhle je Summer. Musím se vypařit. Příjemnou zábavu, Hollistere!“

Bezmocně jsem sledoval, jak odchází. Na tak statného chlapa se pohyboval opravdu obratně. Zmizel na taneční ploše jako zajíc, skrývající se před liškou.

„Mitchelli!“ zajódlouval nezaměnitelný vysoký hlásek.

Otočil jsem se a dopil pivo na ex.

Arden Fullerová měla sympatický úsměv. Se Savannou jsme se s ní a s jejím bráchou kamarádili už od dětství, Austin byl dokonce ve stejném plaveckém týmu jako já. Arden nás několikrát doprovázela na závodech, kvůli kterým jsme většinou byli na cestách celý víkend. Někdy dokonce celý týden, když se k závodům přidaly i workshopy a další aktivity. Na jednom takovém výjezdu asi před měsícem jsme nakonec pod vlivem těžce dobytého vítězství týmu a příliš velkého množství piva přistáli spolu v posteli. Nebyl jediný den, kdy bych toho nelitoval. Podle Ardenina názoru máme nějaké zvláštní spojení. Proto si nedala pokoj, i když jsem to mezi námi skončil. Od té doby bylo i naše platonické přátelství to tam. Najednou se chovala jako úplně jiný člověk.